

7 И паднахъ на землѣта, и чухъ гласъ който ми говореше: Сауле, Сауле, що ме гонишь;

8 И азъ ѿговорихъ: кой си ты, Господи; и рече ми: азъ самъ Исусъ Назарей, когото ты гонишь.

9 И които бѣха съ мене, свѣтлость та оубо видѣха и оуплашихася, а гласътъ на-оногова който ми говореше не чуха.

10 И рекоха; що да сотворимъ, Господи; а Гдѣ ми рече: стани та иди въ Дамаскъ, и тамъ ще да ти се каже за сичко, што ты е ѿпредѣлено да прѣвишь.

11 И понѣжъ ѿслѣпехъ ѿ блѣскатъ на-онѣхъ свѣтлость, повѣдоха ме за ржкѣ та онѣа който бѣха съ мене, и така влѣзохъ въ Дамаскъ.

12 И нѣкой Ананія, мѣжъ благоговѣиныхъ по законѣ, и свидѣтелствованъ (въ добротѣ) ѿ сички те Иудеи, които живѣеха въ Дамаскъ.

13 Дойде кодъ мене, и като се приближи при мене, рече ми: Сауле брате, прогледни, и азъ тоа часъ погледнахъ на него.

14 Я той ми рече: Бгъ на-отцъ те наши ѿпредѣлилъ те е да познаешъ негова та вола, и да видишь праведникатъ, и да чбешъ гласъ ѿ оустъ та мѣ:

15 Защото ще да мѣ бждешъ свидѣтель предъ сички те человеци за тѣа вещи що си видѣлъ и чухъ.

16 И сегѣ що чѣкашь; стани та се кржсти, и ѿмий грѣхове те си, като призобѣшь име то на-Гдѣ Исуса.

17 И като се вжрнахъ во Иерусалимъ, и молехъ: (Бгъ) въ цѣрква та, бьдохъ во изстѣпленіе.

18 И видѣхъ го че ми говори: псвжрай та излѣзь скорѣ изъ Иерусалима, защото (чѣкаши те) нещѣтъ да прѣиматъ свидѣтелство то ти за мене.

19 И азъ рекохъ: Господи, они сами знаатъ защо азъ затварахъ въ темница та, и бѣхъ по совѣриша та онѣа който вѣроваха въ тебе.

20 И когѣто се проливаше кржвь та на-твоегѣ перво-мѣченика Стефана, и азъ стоѣхъ тамъ и соизволавахъ на оубійство то мѣ, и вардехъ дрѣхи те на-онѣа който го оубиваха.

21 И рече ми: иди, защото азъ ще да те прѣтимъ далѣко въ пѣзычицихъ те.

22 И слышаха го дори до тѣка слово (Иудеи те): но послѣ Фанаха да выкатъ, и говорѣха: истреби ѿ землѣта тогѣова человекѣка, защото не трѣбѣва да е живъ.